

Umottu Prinsssi.

Oli kerran rikas kauppias, jolla oli kolme tytärtä. Nuorin näistä kolmesta sijaresta oli niin kauris ja suloinen, että jokainen kutsui häntä waan „Kaunokullaksi“. Tämä kauppias oli kadottanut paljon omaisuudestaan, sillä petollinen meri oli nielaisnut suuhunsa useampia hänen laivojansa, täynnä kalliita tavaroita. Mutta monen pitkän vuoden perästä sai hänen iloisen sanoman, että eräs hänen laivojansa, jonka hän jo aikaa oli luullut hukuneeksi, oli täydesä lastissa saapunut kaukaiseen satamaan. Kohta suorihän matkaan sinne ja lupasi tuoda molemmille vanhemmille tyttärille ne kalliit lahjat, joita he olivat pyytäneet, mutta tuolle tyytyväiselle Kaunokullalle lupasi hän waan punasen ruusun, jonka hän oli itsellensä toivonut. Onnellisesti saapui hän siihen wieraaseen satamaan, toimitti wähänsä ajassa asian ja osti kalliit lahjat vanhem-

mille tyttärillensä; mutta mitään punasta ruusua Raunokullalle ei hän nyt keskellä kylmää talviaikaa woinut löytää. Surumielin läksi hän kotimatkalle ja eräässä tiheässä metsässä, jonka läpi hänen matkansa kulki, yllätti hänet raju ukkosen ilma. Nyt hawaitji hän yht'äkkiä edessänsä komean linnan, jonka muurin päälle oli kultasilla kirjaimilla luettavana: „Matkamies, astu pelotta sisään, sinä olet terwetullut“. Hän astui sisään ja otettiin vastaan suurella torvien toivotuksella, waikkei hän woinut soittajia nähdä, ja pian walmistivat näkymättömät kädet hänelle herkullisen atrian. Hän käwi edemmäksi ja tuli ihanaan puutarhaan, jossa kukosti mitä kauniimpia ruusuja tähän kylmään vuoden aikaankin. Heti johtui Raunokullan pyyntö hänen mieleensä ja hän taitti kauniin punasen ruusun. Tuskin oli hän sen tehnyt, niin tarttui häneen hirmuinen karhu suurilla käpäillensä ja ärjyi: „Sinä olet ottanut minun rakkaimman aarteeni, nyt täytyy sinun kuolla“. Kauppiaan rukouksesta salli karhu hänen mennä kotiansa sanomaan jäähyväiset omaisillensä sillä ehdolla, että hän kahdeksan päivän kuluttua palajaa takasin. Kauppias matkasi kotia, jakoi lahjat ja sanoi Raunokullalle: „Kas tässä, lapseni, ota tämä ruusu, se maksaa isäsi hengen“. Sitte kertoi hän kuinka hänen oli käynyt. Kun Raunokulta tämän kuuli, pyysi hän isäänsä niin kauwan, että hän

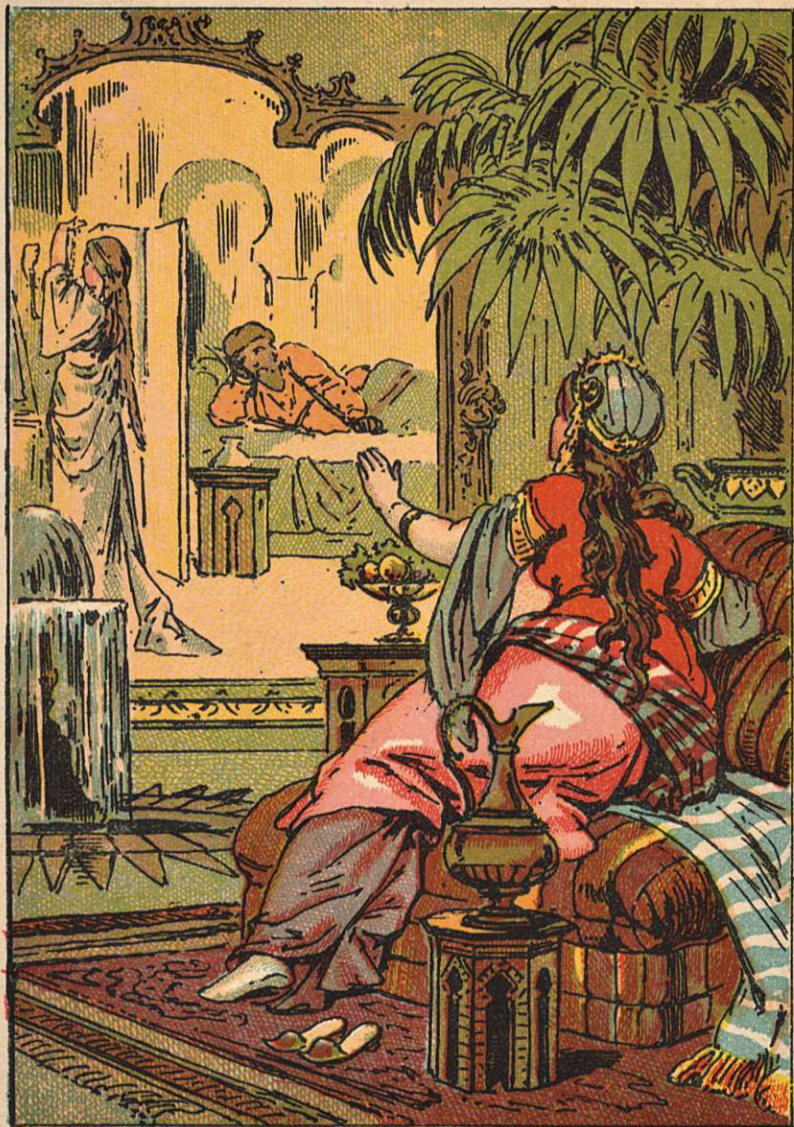

wihdoin salli hänen mennä kanssansa kuolemaan hänen edestänsä. Kohta warhain seuraavana aamuna lähtivät he matkaan ja saapuivat pian linnaan ja astuivat wikkastelematta sisään. Heti ensimmäisen huoneen päällä lukivat he kultasilla kirjaimilla: „Kaunokullan kammiot“. He istuivat katetun pöydän ääreen ja pian kuului lumottu ääni, joka sanoi: „Karhu pyytää lupaa päästä puheille“. Kaunokullan isä vastasi: „Hän on terwetullut“. Kohta ilmaantuikin karhu, jota Kaunokulta alussa kowin pelkäsi, mutta pian hän kuitenkin häneen tottui ja muutaman päivän perästä sanoi hänen isänsä hänelle sydämelliset jäähyväiset ja palasi kotia. Nyt oli Kaunokulta aiwan yksinään, mutta ei hän kuitenkaan onneton ollut, sillä mitä hyvänsä hän tahtoi, se kohta täytettiin. Oltuaan useita vuosia pois kotoa, toivoi hän kerran vielä päästäksensä katsomaan, kuinka hänen kotonansa elettiin. Hän katsoi peiliin, ja näki wanhan isänsä makaawan tautiwuoteella, ja sillä aikaa seisoiwat hänen molemmat sisarensa peilin edessä ja koristelivat itseänsä. Kaunokulta pyysi karhulta lupaa saada käydä isänsä tervehtimässä, ja tämä pyyntö myönnettiin hänelle. Karhu oli antanut hänelle luvan olla pois kahdeksan päivää, ja koska jo oli yhdeksän päivää kulunut, oli karhu kuolla surusta. Kun Kaunokulta wihdointin palasi, pyysi karhu häntä morsiamek-

fensa ja Kaunokulta suostui viimein pitkällisen vastut-
sen perästä. Samassa silmänräpäyksessä muuttui karhu
ihmeen kauniiksi prinsiksiksi; häät, joihin myös Kaunokul-
lan isä kutsuttiin, wietettiin suurella loistolla; mutta
Kaunokullan molemmat sijaret muuttuivat foristusha-
lunsa tähden kiwipatsaiksi.

